

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Un testament d'upa

Joaquim Carbó ha fet *Testament*. En aquesta època plena de contradiccions, el gran animador dels nostres somnis d'in-

fantesa. El constructor dels espais imaginaris, segueix treballant de manera implacable. I tot i haver venut més de 180.000 exemplars de *La casa sota la sorra*, encara troba que costa això de guanyar-se la vida escrivint. Aquest testament és tota una mostra més del seu talent, de la seva capacitat narrativa, d'aquest constant devessall creatiu. Dels seus referents i lectures, de la seva feina de documentació, del seu enginy, i de la seva capacitat d'autocrítica. A *Testament* un jove va llegint fins a quatre novel·les inacabades, i les notes del material per completar-les, del seu veí, un vell escriptor. I com si fóssim davant dels exercicis d'estil de Quenau, Carbó ens recupera la seva memòria i la d'una Barcelona i Catalunya que salven aquestes pàgines, amb anècdotes "com la d'aquell renegaire que no tenia cap més remei que anar a

És llegint el 'Testament' de Joaquim Carbó que no saps si sabrem gestionar l'herència immensa que ens va deixant en vida

la processó amb un ciri a la mà". Tot amb un llenguatge carregat d'unes expressions que ara veiem passar de llarg, i que ens recorden la riquesa d'opcions que tenim per jugar i que ens dona Carbó: "Com si els diguessin Llúcia!", "alça, Manela!", "tirar de veta" o "una dona d'upa!" O la recuperació pel text de la vida de la pintora Olga Sacharoff, i de tots aquells que apareixen al quadre *El sopar de la colla*, que va veure a la galeria Syra que hi havia als baixos de la Casa Batlló, al passeig de Gràcia de Barcelona. Allà on va exposar entre molts d'altres Josep Obiols, pare del polític Raimon Obiols, que hi va haver d'exposar a porta tancada, de manera clandestina. Tot, narra Carbó, pel fet de ser l'autor de les il·lustracions del cartell *Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?* I sobretot, de l'*Auca del noi català, antifeixista i humà*. El règim li va prohibir exercir la docència i exposar la seva obra públicament. I és llegint el *Testament* de Joaquim Carbó que no saps si sabrem gestionar l'herència immensa que ens va deixant en vida.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El pallasso que fa riure

Confessió: no m'agraden els pallasos, no m'agrada el circ. El circ el vaig avorrir quan vaig tenir l'edat adequada per observar que els lleons que sortien a la pista estaven mig adormits i tenien la pell arnada i empolsegada, i que el domador era el mateix home que a la mitja part venia els números d'una rifa que no tocava mai. A col·legi ens havien prèviament repartit uns vals que prometien una entrada gratis. També hi havia trampa: la taquillera no trobava mai que els vals servissin per a la funció a la qual volíem accedir. Els pallasos, que no m'havien fet riure, a la sortida pessigaven el cul de les dones. No m'agraden els pallasos? Bé m'he divertit amb els germans Marx, Keaton, Chaplin... No m'agradaven ni em feien riure els que venien amb els circs que una o dues vegades a l'any s'instal·laven a la plaça Fivaller. Potser és que no els entenia, quan parlaven. Aquells jocs de paraules en un castellà que llavors ignorava... Els Marx els vaig entendre de més gran. He vist passar des de llavors molts circs. L'alegria que passa. He deixat que passessin. Fins i tot el Ra-

“L'he trobat al Teatre Lliure, interpretat per Jordi Martínez

luy, que promet renovacions, i sobretot el Cirque du Soleil: massa sofisticat, net i algebraic. El circ ha de tenir una mica de pols. No tanta com aquells lleons, una mica. També perill.

A principi de la temporada teatral vaig adquirir unes entrades per anar a veure al Lliure una obra d'Arthur Miller. Dimecres de la setmana passada va ser el dia de la funció. No era Arthur Miller sinó Henry Miller. ¿Havia escrit teatre, Henry Miller? ¿M'ha agradat mai alguna cosa seva que li hagi llegit? Vaig consultar el programa. Anava de les "confessions" d'un pallasso. Entre una cosa i l'altra ja hauria gi-

rat cua. Els pallasos que ploren encara em fan més angúnia. L'equívoc em va ser beneficiós. L'obra es titula *El somriure al peu de l'escala*. La dirigeix Ramon Simó. L'ha traduïda, molt bé, Màrius Serra, el nostre especialista en jocs de paraules, que n'ha reservat unes en castellà per evocar el castellà dels pallasos. La interpreta, fantàsticament, Jordi Martínez, cap d'un elenc també molt bo. És bàsicament un monòleg. És trist i dramàtic, però pel mig s'introdueixen números d'una gran comicitat. Martínez és un actor que fa de pallasso. La imitació és perfecta. Això és el que espero d'un pallasso. Si tots són com ell, torno al circ així que en passi un.

Com a element d'escenografia hi ha una vela de circ en miniatura. Els Reis me n'havien duta una d'igual, més petita. La pista era de paper de vidre per imitar la sorra. Uns pallasos vestits de roba que tenien imants a les mans feien acrobàcies als trapezis. Com que dins era molt fosc, el pare m'hi va instal·lar una bombeta. Feia la mateixa claror que la del teatre. Una mica més i em poso a plorar. *Ridi, pagliaccio*.